

פרק 1

"ד"ר גולומבק, טוב שהגעתי! נשמע קולה של טלי קליר, האחות הראשית, מאחוריו, בדיוק כשפנה לעבר המטבחון של המחלקה.

הוא הסתובב, מבט תוהה על פניו: "הכול בסדר?"

"היה כאן בלגן רציני הלילה", היא לחשה ופזלה אחורה, "ד"ר רוט לא הסתדר".

"שוב?" הוא הבליע אנחה. "ספרי לי מה קרה".

"הגיע לכאן נער בן שבע עשרה עם זיהום בכף היד. שלחו אותו אלינו מהמיון".

טלי נשענה על המשקוף, "חיברתי אותו לאנטיביוטיקה אבל הילד לא הפסיק להתלונן על כאבים, משהו שם לא הסתדר לי".

ד"ר גולומבק הטמין את ידיו בכיסי חלוקו והמשיך להאזין בפנים חתומות.

"ד"ר רוט אמר לי לתת לו אופטלגין לשיכוך הכאב, ואתה

לא מאמין מה קרה!" טלי הניחה את ידיה על מותניה, "הנער פיתח תגובה אלרגית. התנפח כמו בלון", היא פתחה את זרועותיה בתנועה רחבה. "ואם זה לא מספיק - הוא התמלא פריחה מפושטת בכל הגוף וקיבל קוצר נשימה משמעותי".

"אוי, ד"ר גולומבק הרים את גבותיו. זה בדיוק מסוג הסיפורים הגורמים לו לרצות להישאר במחלקה בעצמו ולא להשאיר אותה בידיים של מתמחה צעיר.

"נתתי לו חמצן", טלי נשמה עמוק, "ד"ר רוט הזריק לו לשריר אפיפן עם אדרנלין ואחרי זה המליץ לתת לו סטרואידים כדי למנוע תגובה אלרגית חריפה יותר. לא פשוט מה שהלך פה", היא נשפה בקול.

טלי כבר עשרים שנה במחלקה. היא מקצועית, הידע שלה נרחב. לד"ר גולומבק לא היה ספק - היא זו שניהלה את האירוע.

"ד"ר רוט הוא מתמחה, אפשר להבין אותו, משמרת של עשרים ושש שעות ללא הפסקה, אחראי לבד על כל המחלקה והוא רק בתחילת הדרך", ניסה ד"ר גולומבק לדון לכף זכות. "נכון, זו בהחלט משימה לא פשוטה", טלי שלפה כרטיס עובד, "אבל, כפי שאתה מכיר את מצב העניינים, גם אם קשה לו, לא אחד כמו ד"ר רוט יבקש עזרה, זה למטה מכבודו".

"אני יודע", הוא שפשף את קצה אפו. "גב' קליר, תודה שעדכנת אותי, את יוצאת עכשיו הביתה?"

"אכן", היא כיתפה את תיקה ופנתה החוצה.

"רגע", קולו עצר אותה, הוא קימט מצח בחוסר הבנה, "מה עושה נער בן שבע עשרה במחלקת מבוגרים?"

טלי העבירה את הכרטיס שלה במכשיר דיווח הנוכחות.

"מחלקת ילדים עמוסה מאוד, הם ביקשו מאיתנו באופן חד פעמי לקבל אותו, לא הייתה ברירה".

"טוב. תודה". ד"ר גולומבק פנה למטבח להכין לעצמו כוס קפה. מועקה בליבו.

הוא ניער את החלב אך לא הצליח להשתחרר מן התחושה שהמערכת כולה הפקירה את הילד הזה - ורוט, מתמחה או לא, היה אמור להיות שם יותר.

"טוב", ד"ר רוט שפשף את כפות ידיו, "נעבור לחדר מספר חמש. יש שם חולה - מוטי אזולאי, בן ארבעים וחמש, דלקת חריפה בכיס המרה, מחובר לזונדה לניקוז, מקבל טיפול אנטיביוטי וממתין לניתוח לפרוסקופי".

ד"ר גולומבק עיין במסמכים שלפניו, חלק מן החולים הוא מכיר היטב, הם מאושפזים כאן כבר מספר ימים.

"ובחדר מספר עשרים, קרוב לעמדת האחיות, יש לנו נער בן שבע עשרה", ד"ר רוט הזדקף על הכיסא.

"שלחו אותו לכאן ממחלקת ילדים, יש להם שם עומס יתר, ביקשו שנדחוף אותו אלינו".

הוא הרים עיניים לרגע לעבר ד"ר גולומבק. "יש לו זיהום ביד, הרופא במיון המליץ על אנטיביוטיקה דרך הווריד, כרגע הוא מקבל אוגמנטין במינון של חמש מאות מ"ג".

ד"ר גולומבק הניח עליו מבט. מצפה להמשך.

"הנער התלונן על כאבים. כדאי לעקוב אחריו ו... זהו", סיים

ד"ר רוט. הניח את העט על השולחן וסגר את המחשב.

וזהו?

ד"ר גולומבק מזג לעצמו מעט חלב חם. מחשבותיו העלו הבל. הרי טלי האחות העבירה דיווח שונה לחלוטין, היא סיפרה על מטופל שנקלע למצב מסכן חיים ומשום מה ד"ר רוט לא רואה לנכון לדווח לו על כך.

אין ספק כי המתמחה הצעיר חושש לשמו ולכבודו, אבל בריאותם ושלומם של המטופלים אמורים לעמוד בראש סדר העדיפויות של כל רופא.

ד"ר רוט שלח יד אל קופסת העוגיות שעמדה על השולחן. ד"ר גולומבק התנשם עמוקות. הוא הרי תמיד חוזר ואומר לכל הרופאים שעובדים תחתיו שידברו, שיתיעצו, הוא לא יאכל אותם אם יודו בטעות או יספרו על בעיה או על קושי. לקחת אחריות זו מעלה גדולה. ההתנהלות של ד"ר רוט אינה הולמת ומן הראוי להעיר לו על כך.

הוא בחר לשתוק, לא מאמין בנזיפות פומביות. זה אולי פורק תסכול, אבל שובר אנשים - לא בונה אותם. אחרי האספה יתפוס איתו שיחה בצד.

ד"ר רוט סיים להעביר לו את כל האינפורמציה, והוא, כיאה למנהל מחלקה, סקר את התיקים הרפואיים בכובד ראש, מסרב לתת למחשבות מטרידות להפריע את עבודתו המקצועית.

כשסיים, עטה את חלוקו והתכוון לצאת לעבור בין החדרים למעקב ולניטור אחר החולים.

"אתה מתלווה אלי?" פנה אל ד"ר כהנוב - מתמחה נוסף העובד אצלו במחלקה.

"כן", ד"ר כהנוב קם ממקומו, "אני ממתין לך בחוץ", הוא שפשף את ידיו במים ובסבון חיטוי.

ד"ר גולומבק הנהן בראשו לחיוב, נטל את כוס הקפה הריקה,

השליך לאשפה ונאנח קלות. הוא יהיה חייב להעמיד את ד"ר רוט מול העובדות ולדרוש ממנו הסברים, אסור לו לעבור על כך לסדר יום, אך, דברים מן הסוג הזה אינם קלים עבורו. הוא נעצר לרגע מול החלון. החיים מורכבים כל כך, הוא צריך ללכת בין הטיפות, מצד אחד להעיר לרופא הצעיר בחומרה ומצד שני להיזהר שלא לפגוע ולא לקלקל את יחסיו עמו.

הוא חייב לשבת עם עצמו ולחשב את צעדיו, אף פעם לא כדאי לפעול בפזיזות.

צלצול טלפון הרעיד את כיסו וקטע את מחשבותיו. מיכל על הצג. היא בוודאי רוצה לדבר אתו על נועה, תחושת חמיצות עולה בגרונו, נועה שלו, בת יחידה, חביבה, ממושמעת בדרך כלל.

אתמול בלילה, התקשרה המחנכת ודיווחה שלאחרונה נועה נראית עצובה, שקטה מתמיד, מכונסת בתוך עצמה ומבטה אדיש.

המחנכת סיפרה שנועה כבר לא מרוכזת בשיעורים, הציונים שלה צנחו, היא יושבת בשוליים, מגלה חוסר עניין בנוגע לפעילויות חברתיות הנערכות מטעם הסמינר. כאילו משהו כבה בה, אבל אף אחד לא יודע מה.

אולי זה רק גיל ההתבגרות, אמרו לעצמם, מנסים לא להיבהל. אבל משהו שם לא הסתדר להם - התחושה הזו שלא מדובר רק בשינויים של גיל, אלא במשהו עמוק יותר, מוסתר.

נזכר איך אתמול היא ישבה מולו בארוחת ערב, בוהה בצלחת, בולעת מילה אחר מילה - בדיוק כמו את הפסטה אבל שותקת. הבין שהיא לא רוצה לשתף, לא רוצה לספר ולא מעוניינת לדבר. הוא לא יודע איך לסייע לה.

נועה טרקה קלות את הדלת.

יש מישוהו בבית? לא. ברור שלא. למה את בכלל שואלת?

אבא במשמרת בבית החולים. אימא במשמרת במרפאת השיניים.

אין קול בבית, רק השקית שעל הידית מרשרשת בשקט.

אוף. המציאות הזו מתחילה להימאס עליה, אבא שלה רופא בכיר, אימא שלה אסיסטנטית במרפאת שיניים ובגלל זה היא צריכה להיות כל הזמן לבד בבית.

רגע. עד עכשיו זה לא הפריע לך, אז... מה קרה פתאום?

שקט! היא היסתה את הקול הפנימי, המרגיז הזה, ששואל שאלות שהיא לא רוצה לענות עליהן.

סתם, היא ענתה לעצמה, כאילו הכול בסדר ואין רוחות סוערות בתוך הלב שלה, סתם, לא קרה כלום, נמאס כבר להיות כל הזמן בבית רק היא וזהו. מי אוהב לשהות כל כך הרבה שעות לבד?

היא נכנסה למטבח. רגלה נתקלה בפח, משם הציצו לעברה דפים רבים של משחק 'חי צומח דומם' ששיחקו אלעזר ואיתמר התאומים בני השתיים עשרה. לרגע אחד עבר בה הרהור עגום, יש להם אחד את השני. היא בחוץ, בודדה.

הלב שלה גועש ורועש אבל אבא ואימא לא יודעים כלום. אבא שאל אותה אתמול מה קרה, למה אין לה מצב רוח ומדוע היא שקטה מתמיד.

נו באמת, מה היא צריכה לספר לאבא את הקשקושים שלה. יש לו עיסוקים חשובים, הוא בא להתעניין בה רק מפני

שאימא שלחה אותו.

וכאילו שהיא תגיד להם מה מציק לה וכאילו שאכפת להם ממנה, אבא נמצא כל היום במחלקה שלו בבית החולים ואימא במרפאה.

די, נועה, היא גערה בעצמה, אלו מחשבות לא מתאימות ולא ראויות, את סתם ממורמרת ועצבנית. אבא ואימא לא אמורים לנחש לבד מה קרה לך ומה עובר עלייך. מאז חורבן הבית ניטלה הנבואה, כידוע לך.

ואת יודעת שלאבא ולאימא כן אכפת ממך, תמחקי מהר את המחשבות המאשימות שחולפות בראשך, את יודעת שהן לא נכונות ולא הוגנות. ההורים שלך אינם אשמים שהשיממון התנחל אל תוך חייך, הם אפילו אינם מודעים לכך שהוא קיים.

היא ניסתה להאמין להרהורים הללו.

נקישות על הדלת. לרגע לא ברור אם הן בראש שלה או במציאות.

הדפיקות התגברו. אוף, אין לה כוח, בטח איזו שכנה שרוצה ללוות כוס חלב או בצל. היא זרקה את עצמה אל הספה והחליטה להתעלם. אבל מי שעומד מאחורי הדלת לא מוכן להרפות.

היא קמה לפתוח, על הסף עמדה הבת של השכנים, אין לה מושג בת כמה היא בדיוק אבל הפרצוף מוכר לה.

"את יכולה לעזור לי?" היא ביקשה. תווי בושה על פניה.

"במה?" נועה פתחה את הדלת לרווחה.

"סבא שלי לא מרגיש טוב, אימא נסעה לבקר אותו. אני שומרת על הילדים, אח שלי הקטן קבל מכה, הוא בוכה, אני

לא מצליחה להרגיע אותו. לא יודעת מה לעשות, אימא אמרה לי לפנות אלייך".

"אני מגיעה", אמרה נועה בלי לחשוב יותר מדי ותרה אחר נעליה.

היא נערה בת שש עשרה, נערות בנות גילה עסוקות עם חברות עד אפס מקום, אבל היא פנויה לגמרי, די בודדה, ומשעמם לה להיות כל היום בבית, בלי לצאת החוצה להליכה משחררת או קניות נחוצות, בלי לפטפט על דא ועל הא ועל עוד עניינים ברומו של עולם, בלי להחליף חוויות ולגלות כמה סודות, בלי לטוות חלומות ולנהל שיחות נפש לילות.

אז במקום לשבת ככה בחוסר מעש, היא תלך לפחות לעשות משהו מועיל - לסייע לבן של השכנים.

תוך כדי שהיא מנקה את הפצע וחובשת בעדינות המשיכו המחשבות לרוץ בקרבה. היא הייתה שם, עד לא מזמן, מבלה בחברת ידידותיה במשך שעות ארוכות, ומה שהעסיק את בנות כיתתה תפס גם אותה, אלא שהדברים השתנו וכעת היא מוצאת את עצמה מחוץ למערכת.

השעמום הזה גורם לה לתסכול עמוק ומביא אותה להסיק מסקנות שאולי ההורים שלה לא יאהבו. למשל, היא מרגישה שהלימודים לא שווים כלום יותר, למה שהיא תתאמץ עבורם, אם היא סתם ריקה מבפנים?

היא יודעת כמה זה חשוב לאימא ובעיקר לאבא. כן, חשוב לו שהיא תוציא תעודות מצוינות ותלמד מקצוע חשוב. אבל היא לא תעשה את זה. הלימודים לא צריכים לעניין אותה כל היום. אולי כדאי לה לברוח משם קצת. לא יודעת לאן. רק לברוח.

"ד"ר גולומבק! דחוף לחדר מספר שמונה", טלי הגיעה במרוצה ונקשה על הדלת בחוזקה.

"מה קרה?" הוא קם ממקומו.

"יש שינוי במצב ההכרה", היא ענתה בקול חפוז, "החולה לא מגיב".

"ד"ר גולומבק מיהר לחדר מספר שמונה, המוניטור צפצף בקול צורם, כאילו הוא עצמו זועק לעזרה.

הוא רכן אל החולה, צבט את שרירי הטרפז שלו, אין תגובה, סטורציה צונחת, לחץ דם נמוך, דופק איטי, כל מדד - אזעקה. האדון זקוק לסיוע נשימתי.

הוא הכיר את הרגעים האלו. הדופק שלו מנסה להכתיב קצב מהיר יותר - אבל הוא נשאר ממוקד.

הוא עטה כפפות במהירות והחל לבצע אינטובציה. תוך שניות ספורות החל חמצן לחדור אל ריאותיו של המטופל. כאשר ראה את המדדים מתייצבים - רק אז נשם לרווחה. הדלת נפתחה.

טלי יצאה אל בני המשפחה שהמתינו במתח מחוץ לחדר. "כעת הכול בסדר!" שחררה חיוך מרגיע. "ד"ר גולומבק מומחה ברפואת חירום, הוא ידע בדיוק מה לעשות ואיך לעשות, פשוט הציל לו את החיים!" טלי ניגשה לעמדת החיטוי. "והוא עשה את זה בשקט - כמו שרק הוא יודע לעשות".

"אפילו המוניטור נרגע אחריו", היא הרימה עיניים אל המסך והחיוך שלה התרחב.

"אל תשכחו להודות לבורא עולם שדווקא ד"ר גולומבק היה פה. אם הוא היה מגיע חמש דקות מאוחר יותר... אני לא רוצה לחשוב איך זה היה נגמר".